

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: A2A SpA

Atsakovė: Agenzia delle Entrate

Rezoliucinė dalis

1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles, 14 straipsnio ir 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004, įgyvendinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 659/1999, 11 ir 13 straipsniai nedraudžia tokių nacionalinės teisės aktų, kaip antai 2008 m. lapkričio 29 d. Dekreto įstatymo Nr. 185 dėl skubių priemonių, skirtų paremti šeimas, darbą, užimtumą ir įmones bei iš naujo nustatyti nacionalinę strategiją siekiant kovoti su krize, 2009 m. sausio 28 d. Įstatymu Nr. 2 pertvarkyto į įstatymą iš dalies pakeičiant, 24 straipsnio 4 dalis, kurioje numatyta taikyti sudėtinių palūkanų metodą valstybės pagalbos susigrąžinimui darant nuorodą į Reglamentą Nr. 794/2004, nors sprendimas, kuriuo pagalba buvo pripažinta nesuderinama su bendrąja rinka ir kuriuo buvo nurodyta ją grąžinti, buvo priimtas ir apie jį pranešta suinteresuotai valstybei narei prieš šiam reglamentui įsigaliojant.

⁽¹⁾ OL C 142, 2014 5 12.

2015 m. rugsėjo 3 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas byloje (Judecătoria Oradea (Rumunija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Horațiu Ovidiu Costea/SC Volksbank România SA

(Byla C-110/14) ⁽¹⁾

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 93/13/EEB — 2 straipsnio b punktas — „Vartotojo“ sąvoka — Paskolos sutartis, kurią sudarė advokato profesija besiverčiantis fizinis asmuo — Paskolos gavėjo advokato kontorai priklausančiu pastatu užtikrintos paskolos grąžinimas — Žinių, reikalingų įvertinti sąlygos nesąžiningumą prieš sudarant sutartį, turintis paskolos gavėjas)

(2015/C 354/06)

Proceso kalba: rumunų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Judecătoria Oradea

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: Horațiu Ovidiu Costea

Atsakovė: SC Volksbank România SA

Rezoliucinė dalis

1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais 2 straipsnio b punktas turi būti aiškinamas taip, kad fizinis asmuo, kuris verčiasi advokato profesija ir su banku sudaro paskolos sutartį, joje nenurodant paskolos paskirties, gali būti laikomas „vartotoju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, kai ši sutartis nesusijusi su šio advokato profesine veikla. Šiuo atžvilgiu nėra svarbi aplinkybė, kad pagal tą pačią sutartį atsiradęs reikalavimas užtikrinamas hipoteka, įforminta šio asmens kaip jo advokato kontoros atstovo ir susijusia su turtu, skirtu minėto asmens profesinei veiklai vykdyti, kaip antai šiai kontorai priklausančiu pastatu.

⁽¹⁾ OL C 175, 2014 6 10.